

PARSIN KAÇIŞI	(7)
AĞAÇ EVDE ACİL TOPLANTI	(15)
PARSIN İZİNDE	(26)
KAYALIKLARDAKİ SİĞINAK	(44)
PARS NÖBETİ.....	(57)
BAY ZAREK'LE YÜZLEŞME	(65)
OPERASYON DÖNÜŞÜ.....	(88)
BU KİTAPTA GEÇEN ATASÖZLERİ VE DEYİMLERİ MERAK EDİYORSAN.....	(91)
BU KİTAPTA GEÇEN BAZI KELİMELERİN ANLAMLARINI MERAK EDİYORSAN.....	(94)

Munzur Vadisi'nde sabah **SESSİZ AMA SIRLARLA DOLUYDU**. Serin rüzgâr, çamların arasından geçerken yaprakları nazlı nazlı sallıyordu. Bir sincap, ceviz aramak için meşe dalına atladı. Vadinin yamaçlarında küçük oğlaklar hoplayıp zıplıyor, kuşlar neşeyle ötüyordu.

KLİİİINK!
TİK... TİK... TİK...
ŞAAAAK!

Her şey doğanın ahenginde sürerken, uzaklardan gelen metalik sesler tüm huzuru bozdu. Kuşlar sustu. Sincap dalda dondu. Hatta oğlaklar bile hoplamaktan vazgeçtiler.

Yusuf, on yaşlarında, küçük bir çobandı. Yanında her zamanki gibi neşeli yavru köpeği Çomar vardı. Sabahın erken saatinde sürüsünü otlatmaya çıkmıştı. Ama bu ses; rüzgârın, kuşların ya da keçilerin değildi. Bu, **TERS GİDEN BİR ŞEYLERİN** sesiydi.

Çomar kulaklarını dikti, kuyruğu gerildi. **"HAV! HAV!"** diye uyardı sahibini. Yusuf dikkat kesildi. Sesin geldiği

yöndeki yamaca tırmanıp sakince aşağıya baktı. Ve gözlerine inanamadı!

Ormanın derinliklerinde, birkaç adam yere büyük bir metal kafes yerleştiriyordu. Ellerindeki cihazların kırmızı ışıkları yanıp sönüyor, tuhaf “Bip!” sesleri çıkarıyordu. Ama en çok dikkat çeken, aralarında bir tanesi oldu: Uzun paltosu, gözlüğü ve sivri burun botlarıyla ormana ait değilmiş gibi duran bir adam.

Bu kişi, **BAY ZAREK'Tİ.**

Dünyayı dolaşan zengin bir koleksiyoncu. Nadir hayvanları yakalayıp özel kafeslerde tutmasıyla biliniyordu. Yakaladığı hayvanların bazılarını müzayede evlerinde sergiler, bazılarını özel malikânesindeki hayvanat bahçesine koyardı.

Şimdi ise gözünü Munzur'un efsanevi canlısına dikmişti: Anadolu parsı.

Yanıdaki adamlara döndü. Gözlük camlarının arkasından soğuk bir bakışla süzdü ormanı. Sonra kaşlarını çatıp soğukkanlı bir sesle konuştu:

“Yıllardır bu hayvanı sadece hikâyelerde dinledim. Ama şimdi... İşte burada! **KOLEKSİYONUMUN YILDIZI OLACAK!**”

Yanıdaki iki adam birbirine baktı. Biri uzun boylu ve saçları dağınıktı, diğeri kısa boylu ve sürekli kulağını kaşıyordu. Kısa boylu olan, elindeki haritayı ters tutarak inceliyordu.

“Patron, bu harita galiba ters...”

“Hayır değil! Ben yirmi yıldır harita okurum!”

“Ama Patron, ‘kuzey’ yazısı aşağıda...”

“Haritayı ters tuttuğun için olabilir mi!”

Bay Zarek stresle başını salladı. **İŞİNİN EHLİ ADAM
BULMAK ZORDU.**

Kafesin içinde büyüleyici güzellikte bir hayvan vardı. Kum rengi parlayan postu ve kehribar gözleriyle Anadolu parsı ağır ağır doğruldu.

Gözleri yorgundu ama gururluydu. Kafese bakıyordu. Kilitler sağlamdı ama...

Özgür kalmak istiyordu!

Birden, tüm gücüyle geriye çekildi. Kasları gerildi. Bacakları büküldü. Ve...

PAT!

KAFESE ÖYLE BİR ATILDI Kİ!

TAAAK!!!

Metal sarsıldı, kilit oynadı, vidalar fırladı! Kısa boylu adam şaşkınlıkla baktı:

**“Aaaa Patron!
Pars, kafese saldırıyor!”**

“Görebiliyorum ahmak! Durdurun onu!”

Adamlar panikle koştu ama çok geçti. Pars, ikinci bir sıçrayışla kilidin zayıf noktasını buldu. Bir omuz darbesi...
Sonra bir kafa vuruşu...

ÇAAAK!

Kilit kırıldı! Kafes açıldı!

Pars, yıldırım gibi **SIÇRAYARAK DIŞARI FIRLADI!**

Uzun kuyruğu ve zarif gövdesiyle ormana doğru koştu.

Ayakları toprağı ezdi, taşlar savruldu, yapraklar uçtu.

Pars, ağaçların arasına girerken vücudu sabah güneşinde

BİR HAYALET GİBİ PARLADI.

Uzun boylu adam şaşkınlıkla izledi:

**“Vay be... Çok hızlı!
Sanırım olimpiyatlara katılabilir!”**

“Kapa çeneni!”

Parsın ardında sadece ezilmiş otlar, kırık bir dal, uç-
şan kafes kapağı ve şaşkın bakışlar kaldı.

Çomar, heyecanla havladı: “Hav Hav Hav!”

Yusuf nefesini tuttu. Kalbi hızla çarpıyordu. Az önce gör-
düğü şey gerçek miydi? **EFSANELER DOĞRU MUYDU?**

Pars, bir hayalet gibi gözden kaybolmuştu. Ama Yusuf'un zihninde büyük bir iz bırakmıştı.

Bay Zarek yumruğunu sıktı. Gözlerini kısıp dişlerini gıcırdattı:

**“Kaçamaz! O pars benim olacak!
Gerekirse bütün bu vadiyi tararım.
Her ağacın, her kayanın, her
çalılığın altına bakarım!”**

Sonra adamlarına döndü:

“Haydi, takip edin! Ve bu sefer kafesi doğru kapatın!”

Adamlar birbirine baktı. Kısa boylu olan diğerine:

“Sen mi kapatmıştın?”

“Hayır, sen kapattın!”

“Ben Çince talimat kitabını okudum, oradaki gibi kapattım...”

“SEN ÇİNCE BİLİYOR MUSUN?”

“Yooo... Ama resimlere baktım!”

Bay Zarek başını iki elinin arasına aldı. Derin bir nefes aldı. “Offff... Offff...” diye söylendi.

★ ★ ★

Yusuf daha fazla beklemedi. Kalbi yerinden fırlayacak gibiydi. Bu durumu **MUHTARA HABER VERMELİYDİ!**

Keçilerini geride bırakıp koştu. Çomar, keçilerin başında kalmıştı. Taşlı patikaları hızla geçip köy yoluna girdi.

Muhtarlık binasındaki eski radyodan bir halk türküsü çalıyordu. Yusuf, terli ve nefes nefese içeri daldı:

“Muhtar amca, pars! Gördüm ben onu! Gözlerimle gördüm! **BİRİLERİ YAKALAMAYA ÇALIŞIYORDU!** Kafese koymuşlardı ama kaçtı!”

Muhtar çayını yudumlararken olduğu yerde dondu. Bardağı yavaşça masaya bıraktı. Gözlüklerini düzeltti. Ciddi bir ifadeyle Yusuf’a baktı:

**“Oğlum, emin misin?
Pars mı dedin?”**

“Evet Muhtar amca! Kum rengi kürklü, siyah benekli, kehribar gözleri ve iri gövdesiyle Anadolu parsi! Dede-
rimizin anlattığı gibi!”

Muhtar başını salladı. Sessizce telefonunu eline aldı. Parmakları hızla ekranda gezindi. Ardından bir simgeye dokundu: **AYI PENÇESİ SİLÜETİ OLAN GİZLİ BİR HESAP.**

“Zamanı geldi” dedi sadece.

Telefon ekranına kısa bir mesaj yazdı:

**“Munzur’da pars görüldü.
Tehdit altında...
Acil destek gerek!”**

Gönder tuşuna bastığında, kelimeler kanatlanıp yola çıkmıştı.

Yusuf merakla sordu:

“Muhtar amca, kime yazdınız?”

Muhtar gülümsedi. Gözlerinde bilgece bir ışık vardı:

“Yusuf, dünyada kötü insanlar olduğu kadar iyi insanlar da var. Doğayı sevenler, koruyanlar... Onlara yazdım. **KEŞİF TİMİ'NE.**”

Munzur Vadisi’nde, rüzgâr akşam serinliğini taşıyordu. Doğa fısıldıyordu: “Yardım geliyor... Umut var...”

AĞAÇ EVDE ACİL TOPLANTI

VUU... VUUUU...

VUU... VUUUU...

Okulun arka bahçesindeki kocaman çınar ağacından tuhaf bir baykuş sesi yükseldi!

Yiğit koşarak geliyordu. Elindeki topu kenara attı.
“Puhubot öttü! **ACİL MESAJ VAR!**”

Dilara arkadan yetişmeye çalışıyordu:

“Çok hızlısın Yiğit! Sincaplar bile seni geçemiyor!”

Çınar yukarıdan bağırdı:

**“Haydi! Ağaç eve!
Puhubot üç kez öttü,
bu acil durum kodu!”**

Okulun arka bahçesinde, kocaman bir çınar ağacı yükseliyordu. Gövdesi öyle kalındı ki, üç çocuk el ele verip çevirse ancak sarabilirdi. Bu ağacın dalları arasında, çatısı yosun tutmuş küçük bir ev duruyordu. Üzerinde tahta bir tabela asılıydı: **“AĞAÇ EV - DOĞA KULÜBÜ”**

AĞAÇ EV
DOĞA KULÜBÜ

Bu evi, **DOĞAYI ÇOK SEVEN BİR ÖĞRETMEN** yapmıştı. Öğrenciler buraya bayılırdı. Her teneffüste mutlaka birisi uğrardı.

İçerisi, Doğal Bilimler Müzesi'yle kamp kataloğunun karışımı gibiydi. Renkli minderler, paslı ama çalışan bir pusula, kurutulmuş bitkiler, tavandan sallanan bir rüzgârölçer... Ve duvarlarda, **ÇOK ESKİ BİR HARİTA!**

Üçü de merdivenden tırmanıp içeri daldı. Yiğit nefes nefeseydi, Dilara örgülerini düzeltti, Çınar gözlüğünü sildi.

Odanın köşesinde, ahşap bir dal üzerinde garip bir robot duruyordu. Kahverengi-yeşil kamuflaj renklerle boyanmış, göz gibi görünen iki sensörü vardı. Baykuş şeklinde tasarlanmış küçük bir teknoloji harikasıydı.

Bu, Puhubot'tu: "Sesli Alarm ve Rapor Platformu"

Puhubot, ağaç evin güvenlik sistemi ve mesaj alıcısıydı. Doğadaki Öğretmen onu özel olarak tasarlamıştı. Gerçek kuş sesleri çıkarabiliyor, böylece ağaç evdeki diğer kuşları rahatsız etmiyordu. Acil mesaj geldiğinde ise baykuş sesi çıkararak haber veriyordu.

Yiğit, Puhubot'un yanına yaklaştı. Puhubot'un gözlerinde yeşil ışıklar yanıp söndü. Göğsündeki küçük ekranda mesaj belirdi. Yiğit yüksek sesle mesajı okudu:

"MUNZUR'DA PARS GÖRÜLDÜ. TEHDİT ALTINDA... ACİL DESTEK GEREK!"

Puhubot tekrar baykuş sesi çıkardı: “Uhuu... Uhuu...”

Ardından **ROBOT SESİYLE EKLEDİ:**

“Mesaj: Muhtardan geldi.

Öncelik seviyesi: Acil!

Tahmini varış süresi: Dört saat.

Hava durumu: Açık.

Görev için: Uygun!”

Dilara, Puhubot’a baktı:

“Aferin Puhubot! Her zamanki gibi mükemmelsin.”

Puhubot’un gözleri mavi renkteki ışıklarla parladı. Puhubot’un gözleri, mutlu olduğunda renk değiştiriyordu.

Çınar, çantasından Pikobot’u çıkardı. Küçük taşınabilir bir cihazdı bu. Cihaz, aktif oldu:

“Mesaj aldım!

KOD: PARS PENÇESİ!

Tehlike seviyesi: Kırmızı!

Konum: Munzur Vadisi!

Acil müdahale gerekli!”

Puhubot araya girdi. Robot sesiyle:

**“Pikobot, bu mesajı ben
daha önce aldım ve ekibe
ilettilim. Ben daha hızlıyım,
sen yerinde say!”**

Pikobot cevap verdi:

“Ben Çınar’la dersteydim. Sen akşamdan sabaha bu dalda avarelik ediyorsun!”